

gen af os andre. Det glædede mig derfor meget at høre det ærede Medlems Udtalelser, og det saa meget mere som der, saa vidt jeg forstod ham, ikke var megen Uenighed mellem ham og mig i denne Sag. Han udtalte bl. a., at han kunde ønske, at der skulde gives en Belønning til Hededyrkere for udvist Flid. Det er netop det, som ogsaa dette Forslag tilsigter, at der skal gives en Præmie, en Opmuntring eller hvad man nu vil kalde det, for Hededyrkere, som have udvist Flid ved at kultivere Hedejord. Det ærede Medlem nævnte som Eksempel paa, hvad der blev gjort i denne Sag, at Landboforeningerne i Hedeegne, hvis Medlemmer væsentligst vare Husmænd, af deres smaa Midler kunde anvende Summer paa at belønne de Folk, som vise Flid og Omhu ved Hedernes Dyrkning, men han gjorde samtidig opmærksom paa, at Landboforeningerne, der have adskillige andre Opgaver at skøtte, kun raade over smaa Midler, og at der var det mærkelige ved Landboforeningernes Love, at naar de ville have noget af Statens Midler, skulde de lægge lige saa meget til af deres egne, og at derfor de Belønninger for udvist Flid, som Landboforeningerne ere i Stand til at uddele, ikke staa i Forhold til den Paaskønnelse, de kunde ønske at vise ved denne Lejlighed. Men her vil der netop være en Vej, ad hvilken saadanne Landboforeninger kunne komme til at raade over lidt større Midler, end de for Øjeblikket have. Vi have netop med vort Forslag tænkt os, at Ministeren vilde sætte sig i Forbindelse med de stedlige Landboforeninger, som praktisk have taget sig af denne Sag, og hjælpe dem med Midler, saa at man støttede det, det ærede Medlem i Gaar omtalte: den Flid, der var udvist af Hededyrkere. Jeg kan ogsaa give det ærede Medlem for Give Ret i, at den Vej, at give Laan, kan være meget god, men man naar ikke derved ned til dem, som ere mest trængende. Det ærede Medlem har naturligvis Ret i, at naar en Mand skal modtage Laan af Statens Midler, og dette Laan samtidig skal garanteres af Kommunen, maa denne forlange Sikkerhed. Disse Laan kunne ikke opnaas af andre end dem, som kunne give noget i Pant, som Kommunen anser for tilstrækkeligt. Derfor vil det Forslag, som

Landbrugsministeren har bebudet, hvor tiltalende det end kan se ud, i Øjeblikket ikke naa ned til dem, der ere mest trængende, og som først og fremmest burde have Støtte. Det forekommer mig derimod, at et Forslag som vort er fuldt ud betimeligt og vil kunne gøre Gavn i mange Tilfælde, hvor Statens Laan ikke naa hen.

Jeg vil endelig gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme). Jeg nævnedes i Gaar, at Omkostningerne ved Opdyrkningen af 1 Td. Land Hede angives forskelligt, fra op imod 100 Kr. til 125 Kr., og jeg anførte, at Grunden til denne Forskel i Pris for en væsentlig Del var Forskellen i den Adgang, der var til at faa Mergel. Om denne Adgang er let eller vanskelig, kan selvfølgelig indvirke betydelig ved Opdyrkningen af 1 Td. Land Hede. Saa sagde det ærede Medlem for Esbjerg, at man skulde ikke sende Folk ud paa den nøgne Hede og lade dem begynde derude med to tomme Hænder. Jeg vilde ogsaa anse det for en af de haardeste Straffe, man kunde paalægge et Menneske, at skulde begynde derude paa den nøgne Hede og opdyrke den, saa man der kunde bjerge Føden. Spørgsmaalet er naturligvis, hvad skulde disse Mennesker foreløbig leve af, inden de naa saa vidt, at Jorden kan give Frugt? Men jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at vi have i Jylland overordentlig mange Husmænd, som have opdyrket et større eller mindre Stykke Jord, men ved Siden af have liggende Arealer af uopdyrket Hede, 10—20—30 indtil op til 150 Tdr. Land Hede. Naar man spørger en saadan Husmand: Hvorfor planter Du det ikke til? faar man meget ofte det Svar, at det gør han ikke, fordi det Udbytte, en Beplantning afgiver, kommer langsomt og maaske slet ikke i den Tid, han lever. Der kan være noget i, at Manden ikke har Raad til saaledes at arbejde for en Fremtid, der ligger langt ude. Men hvis saadanne Folk, hvoraf der vist ikke ere saa ganske faa, der af og til maa søge Arbejde for fremmede, maa gaa ud for at tjene en Dagløn et eller andet Sted, kunde faa en ringe Opmuntring fra Statskassens Side — jeg havde tænkt mig 50, 70 eller maaske 100 Kr. —, vilde mange af disse Folk foretrække at lægge deres